

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 21525/2022
08.02.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, Марине Милановић и Весне Станковић, чланова већа, у парници тужиоца Јавно комуналног предузећа „Паркинг сервис“ Ниш, кога заступа Миле Ђурић адвокат из ..., против тужене АА из ..., чији је пуномоћник Жикица Радивојевић адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против решења Вишег суда у Нишу Гж 2157/21 од 17.08.2022. године, у седници већа одржаној 08.02.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против решења Вишег суда у Нишу Гж 2157/21 од 17.08.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против решења Вишег суда у Нишу Гж 2157/21 од 17.08.2022. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Нишу П 1119/16 од 27.08.2019. године обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 3.904,00 динара.

Решењем Вишег суда у Нишу Гж 2157/21 од 17.08.2022. године, ставом првим изреке, преиначено је решење првостепеног суда тако што је обавезана тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 31.000,00 динара. Ставом другим изреке, обавезана тужена да тужиоцу на име трошкова другостепеног поступка исплати износ од 12.000,00 динара.

Против правноснажног решења донетог у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, са предлогом да се о ревизији одлучи у смислу члана 403. став 2. тачка 2. и члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужене, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку. Наиме, одлука о трошковима парничног поступка, којом је тужена обавезана да тужиоцу те трошкове надокнади, донета је применом одредаба члана 153. и 154. ЗПП и не изискује потребу да се примени институт уједначавања судске праксе по питању трошкова

поступка о којима суд одлучује по правилима садржаним у Закону о парничном поступку у свакој конкретној парници.

Имајући у виду наведено, одлучено је као у ставу првом изреке решења.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 420. став 6. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија тужене није дозвољена.

Одредбом члана 420. став 1. ЗПП, прописано је да странке могу да изјаве ревизију против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан, док је ставом 2. истог члана Закона, прописано да ревизија против решења из става 1. овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде. Ставом 6. истог члана прописано је да се у поступку поводом ревизије против решења сходно примењују одредбе овог закона о ревизији против пресуде.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, док према члану 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Како се ревизијом побија одлука о трошковима поступка, донета у поступку у спору мале вредности, то ревизија тужене изјављена против такве одлуке није дозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

У поступку по ревизији против одлуке о трошковима поступка не примењује се одредба члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, којом је прописано да је ревизија увек дозвољена када је другостепени суд преиначио другостепену пресуду и одлучио о захтевима странака.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић